

A vidéki városok közlekedésfejlesztésének tudományos megalapozásához járult hozzá a szegedi konferencia

Dr Csanádi György, a közlekedés- és postaügyi miniszter első helyettesének nyilatkozata

A szegedi közlekedési konferencia alkalmából dr. Csanádi Györgyöt, a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagját, a közlekedés- és postaügyi miniszter első helyettesét felkereste a Dél-Magyarország munkatársa, és több kérdést tett fel a vidéki közlekedés helyzetével kapcsolatban.

— Hogyan látja Csanádi elvtárs a vidéki városok jelenlegi közlekedési helyzetét?

— A konferencia anyaga is azt bizonyítja — válaszolta a miniszterhelyettes —, hogy a vidéki városok közlekedése messze elmaradt azok gazdasági, társadalmi fejlődésétől, a lakosság számának növekedésétől, urbanizációs szintjétől. Pedig rengeteg energia, munkakérv és piHENESRE fordított idő megy veszendőbe a közlekedési szükségletek hiányos kielégítése következtében.

— Melyek azok az irányelvek, melyeket a vidéki városok közlekedésfejlesztésénél tekintetbe kell venni?

— Nagyon fontos többek között, hogy a városok fejlesztésénél, az új ipari és egyéb létesítmények telepítésénél, a városrendezési tervek elkészítésénél a közlekedéssel kapcsolatos tényezők elsődlegesen hassanak. Nem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy sohasem a közlekedési vállalat gazdaságossága szabja meg az igények kielégítésének szintjét, hanem az igények minél magasabb színvonalú kielégítését kell úgy megterveznie a vállalatnak, hogy az az egész közösség érdekeit gazdaságosan szolgálja.

— Miben látja miniszterhelyettes elvtárs a lezajlott konferencia jelentőségét?

— Hazai közlekedéstudomány különösen az utóbbi években nagy gondot fordított a városi közlekedés problémáira. A főváros közlekedésére vonatkozó eredményeket tavaly már meg is vitatta a Budapesten rendezett tanácskozás, amely nem volt hiábaváló, hiszen napról napra érezhető Bu-

dapest közlekedésének fejlődése. Reméljük, hogy ez a szegedi tanácskozás hasonlóan elősegíti majd a vidéki városok közlekedésének tudományos megalapozását, annak arányos és egészséges fejlődését.

— Hogyan szolgálja a konferencia a második öt éves terv közlekedésfejlesztési előirásait?

— A társadalmi, gazdasági, kulturális és szociális szempontból egyaránt első-

rendű fontosságú városi közlekedési problémák napirendre tűzése azt a célt szolgálja, hogy az ipar decentralizálása, a szocializmus építése során egyre növekvő vidéki városaink helyi közlekedésének fejlesztéséhez olyan tudományos alapokra épített elveket és módszereket alakítsunk ki, melyek a helyi adottságokhoz igazodva a lakosság közlekedési igényeinek magasabbfokú kielégítéséhez vezetnek.

Befejeződött a közlekedési konferencia

A Közlekedéstudományi Egyesület és a Magyar Tudományos Akadémia közötti és városi közlekedési albizottsága által rendezett konferencia szombati záróülésén Rüdönyi Károly, a Közlekedéstudományi Egyesület főtitkára, a Magyar Államvasutak vezérigazgató-helyettese elnökölt. Több felszólalás elhangzása után Vársárhelyi Boldizsár, a műszaki tudományok doktora, az Építőipari és Közlekedési Műszaki Egyetem tanára foglalta össze a háromnapos konferencia ideje alatt elhangzott előadások és hozzászólások lényegét és értékelte a konferencia munkáját, majd Kiss Károly, a szegedi vasúti igazgatóság vezetőjének helyettese búcsúztatta el a tanácskozás résztvevőit a Közlekedéstudományi Egyesület helyi szervezete s a városi tanács nevében.

A konferencia résztvevőit a déli órákban megtekintették a szegedi villamosvasút Kelen utcai áramátalakító állomását, majd városnéző körjáratot tettek autóbusszal.

Háromnapos munka után tegnap véget ért a szegedi belgyógyászati tanácskozás

Rendkívül nagy érdeklődéssel kísért háromnapos program után tegnap, a kora esti órákban ért véget a szegedi belgyógyászati konferencia, amelyen az I. számú Belgyógyászati Klinika endokrin munkacsoportja, a klinika igazgatójának vezetésével hívott életre Szegeden. A nagy referátumokat igen sok kisebb előadás követte, számszerint közel nyolcvan. Érthető is volt az endokrin szimposium iránti országos érdeklődés, a budapesti, debreceni, pécsi és szegedi orvosprofesszorok és kutatók nagyszámú részvétele a háromnapos ülésszakon, hiszen ebben a témakörben nem

volt még hazánkban soha ilyen méretű konferencia. Magyarországon a felszabadulás előtt, részben tárgyi, részben személyi okoknál fogva alig volt endokrinológiai kutatás. A felszabadulás óta e téren is igen nagy a fejlődés. Az egyes endokrin kutatócsoportok azonban egymástól függetlenül és leggyakrabban egymás munkáját nem ismerve dolgoznak. Ezért is helyes volt a szimposium megrendezése, mert lehetővé tette a kölcsönös megismerést, s a tudományos kérdésekben való segítségnyújtást.

A szegedi export és a második öt éves terv

Szeged ipari feladatait is megszabja a tervtörvénynek az a megállapítása, hogy »a szocialista tábor országainak közös érdekeit szem előtt tartva fejleszteni kell a nemzetközi munkamegosztást«. A Szegedi Ruhagyárban a munkások, műszakiak már közös erővel azon munkálkodnak, hogy megoldják a munkaruhák gyártásának automatizálását. Ez nemcsak egyszerűen technikai, technológiai feladatot megoldást jelent, hanem azt is, hogy rövid időn belül fel kell készülnünk arra, hogy a munkaruhákat a KGST-be tömörült országok részére is igen sokat gyártunk.

Még alig hogy törvényerőre emelkedett második öt éves tervünk, az Újszegedi Kender- Lenzövíző Vállalat-hoz megérkezett a hír: illetékes szervek arról tárgyalnak, hogy ebben az üzemben készítsük majd a szakszítást, a szocialista államok közötti munkamegosztás alapján a műszaki szöveteket más országok részére is. Amikor azt olvassuk az öt éves tervből, hogy »...szorosabba fűzve kapcsolatainkat a szocialista országokkal, szélesíteni kell a gazdasági együttműködést és az árucseréforalmat a kapitalista országokkal, valamint a függetlenség útjára lépett volt gyarmati országokkal«, számíthatunk arra, hogy Kubába az idén is küldünk a szegedi paprikából, esetleg más ipari termékből is. Gyártunk majd exportárut a Falemezgyárban, ha nem is itt »postázzák« a falemezeket, hiszen ki tudja, hány fajta és milyen kész-áru formájában jut majd el a szegedi falemez a távoli országokba.

E felismeréseknek párosulniuk kell a többre, szebbre és jobbra való törekvéssel. S párosulnak is, hiszen a szegedi munkások is tudják, vallják: sok igazság van abban, hogy »a késztermék a gyár névéjé«. Erre gondoltam, amikor a nem is olyan régen Szófiában a magyar külkereskedelmi szakemberekkel beszélgettünk a magyar és köztük a szegedi üzemek exporttermékeinek versenyképességéről. Ha szépek,

tetszetősek és jók is ezek a »névjegykártyák«, örömet lel bennük a munkás, a külkereskedelmi vállalat dolgozója, a vásárló és a fogyasztó is.

Eddigi külkereskedelmi eredményeinkhez is jelentősen hozzájárult az, hogy jó szakmunkásokkal rendelkezünk, s munkájuk minősége elérte és kielégítette a külföldi igényeket is. Helyes és jó törekvés bontakozott ki a szocialista és e címért küzdő szegedi munkáskollektívák kezdeményezésére. Brigádok sokasága vállalt védnökséget az exportárúk gyártása felett. Ez a vállalat arra serkenti őket, hogy kétszer is megforgassák, ellenőrizzék a készárut, nehogy minőségi hibáival kerüljön ki egy darab is. A legkisebb hiba is nagy kárt okozhat, könnyen elvesztheti egy üzem, s a szegedi exportáru is jó hírnevét, s eleshetünk a további megrendelésektől. Az exportárúk termelésének ki- esése pedig nemcsak azt jelentené, hogy csökken a terv, hanem azt is, hogy csökken Szegeden a munkalehetőség. Nemcsak azért, mert nem igényelnék az exportkészítményeinket, hanem azért is, mert az exportra való termelés és az ország határain túlról beszerzett anyagok, félkésztermékek, beruházási javak között szoros összefüggés van. Ha nem adunk megfelelő exportárut, nem jut annyi valuta egzotafára, amelyből a furnírt készíthjük, kevesebb pénz jut a cipő alapanyagára, a bőrre, a kábelgyártásban nélkülözhetetlen műanyagokra stb.

A Szegedi Szálmagyvár dolgozói is, amikor hónapról hónapra időben teljesítik és túlteljesítik az exporttervet, tudják azt, hogy az exportra gyártott termékek időben és jó minőségben való elkészítése lehetővé teszi a pontos, tervszerű kiszállítást és az ellenérték tervszerű befolyását. Úgy hiszünk, nem kell külön hangsúlyozni: ez az előfeltétele annak, hogy az importból származó termékek a nép- gazdasági tervekben előírt

ütemben és minőségben beérkezzenek.

Hagyományai vannak Szegeden az exporttal való kereskedésnek, hogy a szegedi paprika már évtizedekkel ezelőtt meghódította a világot, s a különlegesen finom szalámi hasonlóan régóta keresett cikk külföldön, ugyanígy messze túl szál határainkon a híre a szegedi cipőnek és papucs- nak. Ez így igaz. De meg- nyugodni a paprika, szalá- mi, s a többi exportcikk eddigi sikerein, bűnös fele- lőtlenség lenne. Ezekre a régi gyártmányokra is érvé- nyes az öt éves terv azon megállapítása: »Biztosítani kell az ipar exportképessé- gének növekedését«.

A terv nemcsak kér, ha- nem ad is a szegedi üzemek- nek. A szálmagyvárban épí- tenek egy modern szárító, érlelő toronyépületet, amely a város épületei fölé emel- kedve hirdeti: a második öt éves terv ütemszerűen vá- lik valóra. Ez az épület Sze- geden tervezett modern fel- szerelésével a szegedi szá- lámi exportképessége növe- kedését szolgálja. Ugyanígy segíti a szegedi paprika ex- portképességének növekedé- sét az újítók, mondhatni feltalálók leleményessége, jó munkája a paprikafeldolgo- zó vállalatnál is. A hasító, gremiláló, s a többi ötletes paprikaipari berendezés ol- csóbbá, jobbá teszi a ma- gyar paprikát, s ezzel nö- veli versenyképességét a spanyol, a jugoszláv és a többi fűszerpaprikával szemben. Mindezt látni, tap- szatalni, megnyugtató és örömteljes dolog. Kevésbé megnyugtató azonban a sze- gedi cipő és papucs termelé- sének kérdése. Bizony elég mostohán bánnak e két sze- gedi ipárral az utóbbi években. A cipőgyár gép- parkjának modernizálását többnyire csak ígérik, s el- vértve jut nekik egy-egy, nem ritkán másutt »leve- tett« gép. Tavaly például már az ígért olyan konk- rétn formában történt, hogy az iparigazgatóság hozzá- járulásával nekifogtak az üzembevitel tervének elké- szítéséhez és a meglevő épü- let és telek megvérteléhez. Az adás-vétel csere-bere- ügylet során a Papucsos Ktsz vásárolta meg a DEMA Cipőgyár helyiségét. Ha e terv megvalósulna, ez meg- oldaná a cipő-, s a papucs- gyártás helyzetét is. Ma azonban ismét csendes min- den a cipőgyár körül. Azon- ban a szerződésben rögzített határidő közeleg. Rövidesen elérkezik az idő, amikor a Szegedi Cipőgyárnak napi ezer forint kötbért kell fi- zetnie, mert nem adta át a DEMA Cipőgyár helyiségeit. Jó lenne még mielőtt el- kezdődik a pereskedés, a döntőbíráshoz való járká- lás, megoldást keresnénk mind a cipő-, mind a pa- pucsgyártás megoldására.

Dicséretes a szegedi üze- mek dolgozóinak azon törekvése, hogy tovább ja- vítták a minőséget és nö- veljék a választékok, az exporttermékek skáláját. De míg ezt kijelentjük, a sze- gedi munkások kérését is tolmácsoljuk: támogassák jobban a minisztériumok, a felsőbb szervek ezt a törek- vést, csak így valósíthatjuk meg eredményesen az öt éves terv ránk szabta feladatait, és így öregbíthetjük a sze- gedi ipar, ezzel együtt a magyar ipar termékeinek jó hírnevét.

Nagy Pál

Növekvő munkanélküliség Angliában

Nagy-Britanniában az ősz beálltával ismét emelkedett a munkanélküliség száma. Az Angol Munkaügyi Mi- nisztérium által közölt hivatalos adatok szerint október derekán összesen 365 607 munkanélkülit tartottak nyil- ván, vagyis szeptemberhez viszonyítva a munkanélkü- liek száma 1,4 százalékkal emelkedett. (MTI)

A KORMÁNY TAGJA

(Mikor egy leningrádi szavaz a kongresszuson)

Nikolaj Ivanovics Persin esztorgályos. Alacsony ember, borostásképű és olajos ruhájában úgy fest a nagy marógép előtt, mint bármelyik magyar szaktársa. Ő az Elektroszila-Kirov gyár- nak az alkalmazottja. Harminc éve dolgozik a szakmában és ebben a gyárban. »Fiatal« ember, még csak 56 éves. Két gyereke van, egyik lánya francia nyelvű szakos tanár Leningrádban, a fiú 13 éves. Hőjépitőnek készül.

Olyanforma ember, mint Bódi László, az Újszegedi Kendergyár országgyűlési képviselője. Szakmájuk is megegyezik.

A kormány tagja — mondja kisérőnk, miközben kezeltfogunk Nikolaj Ivanovicsal.

A barzdás arcú ember kicsit zavarban, mintha mi lennénk az első, akiknek úgy mutatják be, hogy ő a kormány tagja. Előttünk egy angol delegáció járt ebben a nagy leningrádi gyárban és egy angol lordnak mutatták be őt a kormány tagjaként és az előkelő angol úr nem hitte el, míg végül hosszasan, igazolványok mutogatása közben bizonyosodott meg, hogy Nikolaj Ivanovics valóban a kormány tagja.

Ugyanis a kormány alatt nem a Minisztertanácsot értik ők, hanem a Szovjetunió Legfelsőbb Tanácsát. És a leningrádi esztorgályos a Legfelsőbb Tanács tagja, vagyis a legmagasabb törvényhozó szervben képviseli az Elektroszila-Kirov gyárat.

A háború és a béke kérdései kerülnek beszélgetéseink szálába és érdekesen nyilatkozik Nikolaj Ivanovics erről a kérdéstről.

— Félünk a háborútól. Csak mi tudjuk, hogy mit jelent a front, mert itt 1941 után rettenetes heteket, hónapokat éltünk át. Volt rá eset, hogy egyszerre 1500 ágyú lötte Leningrádot és 300 repülőgép támadta.

Szóltatnunk hallgatjuk az idős esztorgályost, a kormány tagját.

— Tudják, őszintén mondom, hogy a leningrádiak valóban hősök. Elhatároztuk, hogy Leningrádot nem adjuk fel, inkább mindnyáján meghalunk. Elpusztult sok ezer munkása ennek a gyárnak és sok százezer leningrádi csontja porlad a földben Leningrád környékén, de Leningrád megmaradt.

Mindezt olyan természetes egyszerűséggel mondja el, mintha arról beszélné, hogy felesége

és családja igen jó egészségnek örvend.

— Minden energiánkat arra fordítjuk, hogy nagygyá tegyük a szovjet hatalmat. Ejjel-nappal gyártjuk a turbó-generátorokat, ellátjuk az újabb vízierőmű építkezéseket... és testvéreinket, akik velünk egy táborban élnek.

Ezt is úgy mondja el, könnyedén, mint akinek valóban nincs más felfogása, más gondolata az életről, csak az: minden eszközzel erősíteni a szovjet nép hatalmát.

— Búcsúzik, mert sok a dolgom — ráz kezeit velünk a kormány tagja.

De azután megáll egy pillanatra.

— Itt jönnek a honfitársak — mutat az ajtón belépő négy fiatalemberre.

Közéjükbe érnek, bemutatkoznak, s megtudjuk, hogy mérnökök mind a négyen a Ganz-Vagonból. Elmondják, hogy fél évre jöttek ide azzal a feladattal, hogy a nagy turbó-generátorok mintájára készítsék el a 60 ezer kilowattos generátor tervrajzát, mivel hazánkban ez a típus alkalmas. Tekintve, hogy a magyar méretek lényegesen kisebbek a szovjet méreteknél.

— Mióta dolgoznak már? — kérdezzük közülük.

— Négy hónapja.

— Na és hogy haladnak?

— Nemsokára készen leszünk.

Érdeklődni akartunk aziránt, hogy voltaképpen ez egy szovjet találmánynak az átadása és hát ezért semmiféle ellenszolgáltatást nem adunk?

Nikolaj Ivanovics megelőzött.

— Örülünk, ha maguk is megtanulják ezt a mesterséget, hiszen mi egy úgy érdekelben dolgozunk.

Szerencse, hogy nem kérdeztünk semmit.

— Okosak a maguk mérnökei — mutat nevetve a kormány tagja a körülöttünk álló mérnökökre.

Mi is elkezdjük dicsérni a mérnököket, ők szabódnak, tiltakoznak, de ez mind olyan természetesen és magától értetődően történik, mintha Nikolaj Ivanovics Magyarországon élt volna örökké, vagy mi Leningrádban, ebben a hatalmas turbinagyárban.

Sitkó János